

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτήσιαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

18 Ἰανουαρ. 1876

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ἑρανισθεῖσα ὑπὸ Α. Σ. Βυζαντίου.

Συνίξις: ἰδί σελ. 17.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Φόρος.

Ἐρ.—Τί εἶναι φόρος;

Ἀπ.—Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα καταβάλλουσι κατ' ἀναλογία οἱ πολῖται ἀνά πᾶν ἔτος πρὸς συντήρησιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἥτοι πρὸς πληρωμὴν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων, καὶ πρὸς κατασκευὴν ὁδῶν καὶ ἄλλων δημοσίων ἔργων.

Ἐρ.—Υπάρχουσι πολλὰ εἶδη φόρων;

Ἀπ.—Δύο. Φόρος ἄμεσος καὶ φόρος ἔμμεσος. Ὁ πρῶτος καλεῖται οὕτω, διότι ὁ φορολογούμενος καταβάλλει αὐτὸν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν εἰσπράκτορα· ὁ δὲ ἔμμεσος φόρος, ἐπιβαρύνων τὰ ἀντικείμενα τῆς καταναλώσεως, πλαγίως καὶ ἀναλόγως τῶν δαπανῶν του γίνεται αἰσθητὸς εἰς τὸν φορολογούμενον. Τοιοῦτοι φόροι εἶναι τὰ τελωνιακὰ καὶ ταχυδρομικὰ δικαιώματα, τὰ διόδια, τὸ χαροτόσημον κτλ.

Ἐρ.—Τίς ὀρίζει τὸ ποσὸν τῶν φόρων;

Ἀπ.—Μόνη ἡ Βουλὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ φόρους καὶ νὰ ὀρίξῃ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποῖον αὐτῶν.

Ἐρ.—Πῶς ὑπολογίζει ἡ Βουλὴ τὰ χρήματα ὅσα ἀναγκαιοῦσιν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν;

Ἀπ.—Κατ' ἔτος ὑποβάλλεται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Βουλὴν ὁ προϋπολογισμὸς, ἥτοι πίναξ περιέχων ἐξ ἐνὸς μὲν πάσας τὰς ἀναγκαίας δαπάνας, ἐξ ἄλλου δὲ πάντας τοὺς φόρους, ἐξ ὧν πρόκειται νὰ εἰσπραχθῶσιν αἱ δαπάναι αὐταί.

Ἐρ.—Ἄλλ' ἡ Βουλὴ δύναται νὰ ὀρίσῃ πόσον φόρον θὰ πληρώσῃ ἕκαστος πολίτης;

Ἀπ.—Βεβαίως ὄχι. Αὐτὴ ψηφίζει τοὺς φόρους ἐν συνόλῳ· διανέμονται δὲ κατόπιν κατὰ νομοὺς, ἐπαρχίας καὶ δήμους· εἰς ἕκαστον δὲ δήμον εἰδικοί ὑπάλληλοι λέγουσιν εἰς ἕνα ἕκαστον πόσα ὀφείλει νὰ πληρώσῃ.

Ἐρ.—Ἡ Βουλὴ ψηφίζει πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς φόρους;

Ἀπ.—Ὅχι. Ὑπάρχουσι καὶ οἱ δημοτικοὶ φόροι, δι' ὧν θεραπεύουσι τὰς ἀνάγκας αὐτῶν οἱ

δῆμοι· οὗτοι δὲ ψηφίζονται ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλιῶν.

Ἐρ.—Τί φρονεῖς περὶ ἐκείνων, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ ἀποφύγῃσι τὴν φορολογίαν, ἐξαπατώντες τοὺς εἰσπράκτορας καὶ τοὺς τελωνιακοὺς ὑπαλλήλους;

Ἀπ.—Εἶναι κακοὶ πολῖται, καθὼ ἐξαναγκάζοντες συμπατριώτας των, πολλάκις πενεστέρους αὐτῶν, εἰς διπλᾶς θυσίας. Ἡ πράξις αὕτη εἶναι ὄντως αἰσχρὰ καὶ οὐδαμῶς διαφέρουσα κλοπῆς. Εἶναι ἄξια τῆς περιφρονήσεως τῶν πολιτῶν καὶ τῆς ἀμειλίχτου καταδιώξεως τῆς Δικαιοσύνης.

Ἔπεται συνέχεια.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνίξις: ἰδί σελ. 19.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ

Ἡ γλῶσσα.

Εὐρῆκες τὸν θυρωρὸν τοῦ στόματός σου; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἄς σοῦ τὸν εἶπω λοιπὸν ἐγώ.

Ὁ θυρωρὸς, ὅστις φυλάττει τὸ στόμα, εἶνε ἡ γεῦσις. Συμφώνως δὲ πρὸς τὰς πληροφορίας αὐτοῦ, ὑποδεχόμεθα μὲν καὶ θωπεύομεν φιλοφρόνως μὲ τὴν γλῶσσαν καὶ μὲ τὰ χεῖλη τὰ καλά φαγώσιμα πράγματα, πτύομεν δὲ ἀμέσως καὶ ρίπτομεν ἔξω τῆς θύρας τὰ κακὰ καὶ τὰ δυσάρεστα.

Ἡδυνάμην, ἂν ἤθελα, νὰ κακολογήσω ἀρκετὰ τὸν θυρωρὸν αὐτὸν, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσειαν μερικῶν λαιμάργων κορασιῶν, τὰ ὁποῖα γνωρίζω. Προτιμῶ ὅμως νὰ τὸν ἐπαινέσω πρότερον, καὶ νὰ τὸν ἐπικρίνω μετὰ ταῦτα.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ σοῦ διηγηθῶ, ἐν πράγμα κυρίως δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃς. Ὅτι δηλαδὴ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων θέλω σοῦ λαλήσει, διεσκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιτηδες, διὰ νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς αὐτῶν ἡ ὑπαρξίς μας, ὅπως ἡ φιλόστοργος μήτηρ διασκευάζει τὴν κοιτίδα, διὰ νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς αὐτῆς τὸ βρέφος τῆς. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν πρέπει νὰ τὰ θεωρῶμεν ὡς δῶρα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μὴ τὰ κακολογῶμεν, ἐκ σεβασμοῦ τοῦλάχιστον πρὸς τὸν δωρητὴν.

Ἐκτὸς δὲ τούτου δυνάμεθα ἀπλούστατα νὰ

πεισθῶμεν περὶ τῆς ὠφελείας καὶ τῆς σκοπιμότητος ἐκάστου τῶν δώρων αὐτῶν, ὅταν μόνον συλλογισθῶμεν τί θὰ ἐγίνετο, ἂν δὲν τὰ εἴχομεν.

Ἐπόθεσε διὰ μίαν στιγμήν, ὅτι στερεῖσαι τὴν αἰσθησὶν τῆς γεύσεως, καὶ ὅτι ἐν τεμάχιον γλυκύσματος ἐντὸς τοῦ στόματός σου σοῦ προξενεῖ τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ὡς νὰ τὸ ἐκράτεις εἰς τὴν χειρά σου.

Δὲν θὰ ἔκαμνες ποτὲ, εἶμαι βέβαιος, αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν μόνη σου, διότι ποτὲ παιδίον δὲν θὰ φαντασθῆ, ὅτι εἶνε δυνατόν τὰ πράγματα νὰ ἦσαν ἀλλῶς ἢ ὅπως τὰ ἔκαμεν ὁ Θεός. Καὶ τὰ παιδιά ἔχουν ὡς πρὸς τοῦτο περισσότερον δίκαιον παρὰ οἱ φιλόσοφοι. Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἄς ὑποθέσωμεν ὅπωςδῆποτε.

Τί θὰ συμβῆ;

Θὰ φάγῃς πολλάκις γλυκύσμα παλαιόν, ξηρὸν, χαλασμένον, χωρὶς νὰ τὸ διακρίνης, καὶ θὰ ὑποθέσῃς, ὅτι εἶνε νωπὸν καὶ νοστιμώτατον. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ χαλασμένον καὶ ξηρὸν γλυκύσμα εἶνε τροφή πολὺ βλαβερὰ, ἥτις δύναται καὶ νὰ σὲ φαρμακεύσῃ, ἂν φάγῃς πολὺ. Σοῦ ἀναφέρω δὲ αὐτὸ μόνον τὸ παράδειγμα μεταξὺ χιλίων.

Μολοντί δὲν γνωρίζεις ἀκόμη ἄλλα φαγώσιμα, εἰμὴ μόνον ὅσα ἐξέρχονται ἔτοιμα ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια ἢ ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον τῆς μητρὸς σου, ἐννοεῖς ὅμως ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ, ἀπὸ τὰ ὅποια πρέπει νὰ φυλαττόμεθα, διότι θὰ ἐβλαπτον πολὺ τὸν στόμαχόν μας. Θὰ ἦτο δὲ δύσκολον νὰ τὰ διακρίνωμεν καὶ νὰ φυλαχθῶμεν, ἂν ἡ γεῦσις δὲν μᾶς εἰδοποιεῖ.

Καὶ εἶνε ἀληθῶς θαυμάσιον, ὅτι ὅσα πράγματα δὲν εἶνε προωρισμένα νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τροφήν, πάντοτε σχεδὸν προδίδονται διὰ τῆς κακῆς τῶν γεύσεως, ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὸ στόμα. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰ ἱατρικὰ εἰς δυσάρεστα εἰς τὴν γεῦσιν, καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὰ καταπίωμεν. Ἀλλὰ τὰ ἱατρικὰ δυνάμεθα νὰ τὰ παρομοιάσωμεν μὲ τοὺς καπνοδοχοκαθαριστάς, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ θυρωρὸς ἐπιτρέπει ἅπαξ τοῦ ἔτους τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας, διότι δὲν εἶνε μὲν εὐμορφοί, οὔτε κομψοί, οὔτε καθάριοι, εἶνε ὅμως χρήσιμοι καὶ ἀναγκαῖοι. Τοιοῦτοτρόπως εἶνε ἀνάγκη ν' ἀφίνωμεν ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ ἱατρικὰ ἐλευθέρην τὴν εἴσοδον, διότι εἶνε μὲν ἄσχημα, ἀλλὰ πρέπει νὰ καθαρῶσιν τὴν καπνοδόχην. Ἡ γεῦσις ὅμως δὲν ἀπατᾶται ὡς πρὸς αὐτὰ, διότι ἀληθῶς τὰ ἱατρικὰ δὲν εἶνε προωρισμένα εἰς τροφήν, καὶ πολὺ γρήγορα δύναται τις νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ τὸ πρόγευμά του, τὸ γεῦμά του καὶ τὸ δεῖπνόν του μὲ ἱατρικά.

Σὲ εἶπα πρὸ μικροῦ, ὅτι πάντοτε σχεδὸν τὰ κακὰ καὶ μὴ θρεπτικὰ φαγώσιμα πράγματα προδίδονται διὰ τῆς γεύσεως· εἶπα δὲ τὸ σχεδὸν ἐκεῖνο δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐπε-

νοήσαμεν χίλια τεχνάσματα, διὰ νὰ ἀπατῶμεν τοὺς φυσικοὺς μας φύλακας, καὶ κρύπτομεν πολλάκις εἰς τὴν σάκχαριν τὸ δηλητήριον, καθὼς παραδείγματος χάριν εἰς τὰ πράσινα ἐκεῖνα καὶ κυανὰ σακχαρωτά, τὰ ὅποια ἀποστρέφομαι ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, διότι ἐφαρμάκευσαν ἓνα μικρὸν μου φίλον, τὸν ὁποῖον ἠγάπων πολὺ. Αὐτὰ, βλέπεις, διαβαίνουν ἀναιδῶς ἐνώπιον τοῦ θυρωροῦ, καὶ τὸν ἀπατῶσι, διότι ἡ σάκχαρις κρύπτει τὸν κακοποιὸν ὀπισθὲν τῆς.

Ἐπειτα δὲ, δὲν εἴμεθα πάντοτε καὶ φρόνιμοι, καὶ καταπίνομεν πολλάκις γρήγορα γρήγορα, χωρὶς νὰ δώσωμεν καιρὸν εἰς τὸν θυρωρὸν μας νὰ ἐξετάσῃ τί τρώγομεν. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ κλέπτης εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Τὰ ζῶα ὅμως ἔχουν ὡς πρὸς τοῦτο πολὺ περισσότερον πνεῦμα ἀπὸ ἡμᾶς.

Κύτταξέ τὴν γαλῆν σου, ὅταν τῆς ρίπτῃς τίποτε τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζεις, μὲ πόσῃ προσοχῇ προβάλλει ἡσυχὰ ἡσυχὰ τὸ ρύγχος τῆς, διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῆ. Ἐπειτα ἐγγίζει ἐλαφρὰ μὲ τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης τὸ ἄγνωστον πρᾶγμα, ἅπαξ, δις, τρίς, πολλάκις· καὶ ἀφοῦ ἡ λεπτὴ ἐκεῖνη ἄκρα τῆς γλώσσης τῆς λάβῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, τότε μόνον ἀποφασίζει νὰ φάγῃ καὶ νὰ καταπίῃ. Ἄν δὲ τὸ πρᾶγμα τῆς φανῆ κάπως ὑποπτον, τετέλεσαι! παρακάλεσέ τὴν ὅσον θέλῃς, ἡ γαλῆ σου θὰ σοῦ στρέψῃ τὰ νῶτα.

Πόσον καλὸν θὰ ἦτο, ἂν πολλὰ μικρὰ παιδία ἐμιμοῦντο ὡς πρὸς τοῦτο τὴν γαλῆν! Ἄλλ' ἄς ἀφίσωμεν αὐτὸ τὸ θέμα, διὰ νὰ μὴ δυσαρσστήσωμεν κανένα.

Βλέπεις λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω, πόσον ὠφέλιμον πρᾶγμα εἶνε ἡ γεῦσις. Ἐχει ὅμως καὶ τὴν εὐάρεστον ὄψιν τῆς, ἡ ὅποια εἶνε ἐπίσης ἀξία λόγου.

Φαντάζεσαι, πόσον ὀχληρὸν πρᾶγμα θὰ ἦτο νὰ τρώγομεν, ἂν δὲν ἤσθανόμεθα καμμίαν εὐχαρίστησιν τρώγοντες; Πόσον ὀλίγην θὰ εἶχεν ὁ ἄνθρωπος διάθεσιν νὰ διακόπτῃ τὰς ἀσχολίας του καὶ τὴν ἐργασίαν του, διὰ νὰ ἀνοικοκλείσῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰς σιαγόνας καὶ νὰ συγκρούσῃ τοὺς ὀδόντας του, ἂν ἡ ἐργασία αὐτῆ, ἢ ὄχι βέβαια πολὺ διασκεδαστικὴ, δὲν εἶχε καί τινα εὐχαρίστησιν! Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες δὲν τρέφονται ὅλοι περίφημα, θὰ ἐτρέφοντο ἀναμφιβόλως ἀκόμη χειρότερα, ἂν δὲν εἶχον τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀμοιβήν.

— Ἀμοιβήν! θὰ ἀνακράξῃς βεβαίως, καὶ σοῦ φαίνεται παράδοξον, ὅτι χρειάζεται ἀμοιβήν ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ φάγῃ. Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια. Πᾶν καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸ συνέδεσε καὶ μὲ μίαν ἀπόλαυσιν, ἥτις τὸν ἀνταμείβει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Πολλά πράγματα ἠδυνάμην νὰ σὲ εἶπω περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, ἀν ἦσο μεγαλειτέρα. Ἐπειδὴ ὅμως εἶσαι μικρὰ ἀκόμη, θὰ περιορισθῶ εἰς ἓν καὶ μόνον παράδειγμα.

Ὅταν ἡ μήτηρ υποθέτῃ ὅτι ἡ μικρὰ τῆς κόρη δὲν ἔχει μόνη τῆς τὴν φρόνησιν νὰ κάμῃ ὅ,τι πρέπει, νὰ ἀναγνώσῃ παραδείγματος χάριν, νὰ ράψῃ κτλ., σοφίζεται ἀνταμοιβάς, καὶ τῆς δίδει ἓν παιγνιδάκι, ἓν σακχαρωτὸν, ἀφοῦ κάμῃ τὴν ἐργασίαν τῆς. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ θεὸς δὲν εἶχε πεποιθήσιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐφρόντιζε μόνος του περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ διὰ τοῦτο ὀπισθεν ἐκάστης ἀνάγκης καὶ παντὸς καθήκοντος ἔθεσε μίαν ἀμοιβήν, ὥστε ὁ ἄνθρωπος, ἐκπληρῶν τὸ καθήκον, νὰ εὐρίσκη τὴν ἀμοιβήν.

Δὲν υποθέτεις ἴσως, ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐξηγῶ τόσον ἡσυχὰ μὲ παιδικὰς παρομοιώσεις, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς φοβερὰς φιλονεικίας μεταξὺ τῶν σοφῶν, καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ φιλονεικῆται. Ἄν κατόπιν, ὅταν μεταγλώσσης, ἀκούσης τίποτε περὶ αὐτῶν τῶν συζητήσεων, ἐνθυμήσου ὅ,τι σὲ εἶπα, καὶ μὴ λησμονῆς, ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ εὐχαρίστησις, τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἰς τὴν γλώσσάν μας καὶ εἰς τὰ περίχωρα, εἶνε μίᾳ ἀμοιβῇ, ἓν παιγνιδάκι, τὸ ὁποῖον ὅμως μᾶς ἔδωκεν ὁ θεός, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπομένως πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα μὲ πολλὴν περίσκεψιν καὶ σέβας.

Ἡ μικρὰ κόρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ τῆς ἔδωκεν ἓν παιγνιδίον, δὲν θὰ τὸ θραύσῃ βέβαια οὔτε θὰ τὸ ρίψῃ εἰς καμμίαν γωνίαν. Θὰ παίξῃ μὲ αὐτὸ—ἀν ἦνε φρόνιμος, ἐννοεῖται—ὡςον πρέπει καὶ ὅταν πρέπη, καὶ θὰ εὐχαριστήσῃ ἐνδομύχως τὴν μητέρα τῆς.

Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ κάμῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ παιγνίδια, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλοῦμεν.

Ἐπίσης δὲ ἡ μικρὰ κόρη δὲν θὰ ἐξοδεύσῃ ὅλην τῆς τὴν ἡμέραν μὲ τὸ παιγνιδίον, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, οὔτε θὰ λησμονήσῃ ὅλας τῆς τὰς ἄλλας ἐργασίας χάριν αὐτοῦ, καὶ θὰ τὸ ἀφήσῃ εὐθὺς, ἅμα ἡ μήτηρ τῆς τὴν φωνάζῃ.

Τὸ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ παιγνιδία του· δυστυχῶς ὅμως δὲν τὸ κάμει πάντοτε, καὶ διὰ τοῦτο ἀκούει πολλάκις τόσας κατηγορίας. Αἱ μικραὶ κόραι ἐπίσης δὲν τὸ κάμουν πάντοτε, καὶ δι' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἀσχημος ἐκεῖνη λέξις: *λαιμαργία*, δι' αὐτὸ ὑπάρχουν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν καὶ τιμωρίαι.

Ἄν οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι ἔρχονται ἐν ἐπισκεφθῶσι τὴν μητέρα σου, ἀντὶ νὰ ἀναβοῦν εἰς τὴν οἰκίαν, μείνουν κάτω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ καὶ ἀρχίσουν ὁμιλίας μαζὺ του, νομίζεις ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ ἡ μήτηρ σου ἀπὸ τὴν ἐπισκεψίαν των; Διόλου, βεβαίως. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἀπαράλλακτα κάμουν τὰ κοράσια, τὰ ὁποῖα, ἐνῶ τρώγουν, ἀσχολοῦνται μόνον μὲ

τὸν θυρωρόν. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ θυρωρὸς αὐτὸς εἶνε πολὺ εὐμορφος, διηγεῖται ὠραιότατα πράγματα, καὶ μένει τις τοιοῦτοτρόπως ὥρας ὀλοκλήρους πλησίον του, λησμονῶν ἐντελῶς τὸν οἰκοδεσπότην· τοῦ δίδει σακχαρωτὰ καὶ πάλιν σακχαρωτὰ, γλυκύσματα καὶ πάλιν γλυκύσματα, τὰ ὁποῖα εὐχαριστοῦν μὲν πολὺ τὸν θυρωρόν, εἶνε ὅμως ἐντελῶς ἄχρηστα εἰς τὸν οἰκοδεσπότην. Τί δὲ συμβαίνει κατόπιν; Ὁ οἰκοδεσπότης θυμῶνει ἐνίοτε. Ὁ κύριος στόμαχος βαρύνεται τέλος πάντων τὰς ἐπισκέψεις, αἵτινες γίνονται εἰς τὸν θυρωρόν του, σημαίνει τὸν κώδωνα, ἀναστατώνει τὴν οἰκίαν, καὶ τιμωρεῖ τὸν ἀδιάκριτον καὶ φλύαρον θυρωρόν.

Τότε ἡ μικρὰ λαίμαργος κόρη ἀσθενεῖ, δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ φάγῃ τίποτε, καὶ αἰσθάνεται τὸ στόμα τῆς πικρὸν καὶ ἄνοστον. Ἡ δὲ μήτηρ δὲν δίδει πλέον παιγνίδια.

Θὰ ὁμολογήσῃς τότε, πιστεῦω, ὅτι δίκαιον ἦτο νὰ ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον εἰς αὐτὸν τὸν θυρωρόν, ἀφοῦ μάλιστα τόσον πολὺ σοῦ ἀρέσκει καὶ τόσον πολὺ τὸν περιποιεῖσαι. Μὴ λησμονήσῃς ὅμως, ὅτι ὁ θυρωρὸς εἶνε πάντοτε θυρωρὸς καὶ ὄχι οἰκοδεσπότης, καὶ μὴ τοῦ ἀποδίδῃς ἐπομένως περισσοτέραν σπουδαιότητα, ἀφ' ὅσῃν πραγματικῶς ἔχει.

Τώρα δὲ, ἀφοῦ ἐκάμαμεν τὴν γνωριμίαν του, θὰ τὸν ἀποχαιρετίσωμεν, καὶ εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολὴν θὰ σοῦ παρουσιάσω τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ, οἵτινες κάθηνται εἰς τὸν προθάλαμον, ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θύρας, διὰ νὰ εὐπρεπίσουν τοὺς εἰσερχομένους· θὰ γνωρίσῃς δὲ πρόσωπα χρησιμώτατα, τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία εἶνε ἐπίσης πολὺ περίεργος.

Οἱ κύριοι αὐτοὶ ὀνομάζονται ὁδόντες.

**Ἔπεται συνέχεια.*

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ο ΝΙΚΑΙΑΣ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ

«Ὅταν διψᾷ ἡ αὐλή σου, ἔξω νερόν μὴ δίδης,» λέγει παρ' ἡμῖν δημώδης παροιμία, τῆς ὁποίας ὅμως πολλάκις δὲν ἠκολουθήσαμεν τὸ παράγγελμα. Ἰδίως ἐν τῇ ΙΕ' ἑκατονταετηρίδι, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιφανέστατοι λόγιοι ἡμῶν ἄνδρες, ἀποδημήσαντες εἰς τὴν Ἰταλίαν, συναπεκόμισαν εἰς αὐτὴν τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν σοφίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ συνετέλεσαν οὕτω πολὺ εἰς τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Συγχρόνως δ' ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἑσπερίαν καὶ πλείστοι ὅσοι τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἀνδρῶν, οἵτινες οὐ μικρὰς ὑπηρεσίας προσένεγκον εἰς τε τὴν Ἑνετίαν καὶ τὰς ἄλλας ἰταλικὰς πολιτείας.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ Ἕλληνες οὗτοι ἐπεδαψίλευον τοιαύτας εὐεργεσίας εἰς τοὺς ξένους, ἐγκατέ-